

Γ. Δύο ενδεικτικές συνεργατικές / βιοματικές δραστηριότητες από τη διδασκαλία της ΔΕ 10

1) Δραματοποίηση: «Οι Ισραηλίτες στρέφονται στα είδωλα»

ΕΠΙΣΗΜΑΝΣΕΙΣ: Υποδεικνύουμε στα παιδιά να χωριστούν σε 3 ομάδες (τριών μελών, στην αρχή τουλάχιστον) με διακριτούς ρόλους. Δηλαδή η μια ομάδα θα περιλαμβάνει τους κουρασμένους και απόλυτα απογοητευμένους Ισραηλίτες, μια δεύτερη αυτούς που θα υποστηρίζουν τη στροφή στα είδωλα και μια τρίτη αυτούς που μένουν πιστοί στη Διαθήκη και προσπαθούν να «βάλουν μυαλό» στους συμπατριώτες τους. Η υπόλοιπη τάξη παρακολουθεί τη δράση.

Δε χρειάζεται χρόνος για προετοιμασία, παρά μόνον το να σηκωθούν οι μαθητές. Έχει νόημα ο διάλογος να συνοδεύεται και με αντίστοιχες κινήσεις ή στάσεις.

Στη συζήτηση που ακολουθεί χρησιμοποιούμε όλα όσα «βγαίνουν» από τη δραματοποίηση, δηλαδή όχι μόνο το πώς αισθάνθηκαν και σε τι θέση βρέθηκαν οι πρωταγωνιστές, τι κατάλαβαν για τα πρόσωπα που υποδύονταν, αλλά και το πώς είδαν το ζήτημα οι «θεατές», δηλαδή πόσο συναισθάνθηκαν όσους «έπαιζαν», τι ξεκαθάρισαν περισσότερο, ποια πτυχή τούς φάνηκε ενδιαφέρουσα κ.ά. ανάλογα με την κάθε τάξη.

- Τόσοι μήνες πέρασαν κι όμως είμαστε ακόμη τόσο μακριά απ' τη χώρα που μας υποσχέθηκε ο Κύριος!
- Μακάρι νάχαμε πεθάνει!
- Δεν μπορώ να σκεφτώ τι άλλο έχουμε ακόμη να πάθουμε! Πεινάσαμε, διψάσαμε, κινδυνέψαμε!
- Εμ και το άλλο; Πόσο καιρό έχει να φανεί ο Μωυσής; Ούτε που μετρώ πια τις μέρες... είμαι σίγουρος ότι χάθηκε.
- Λές; Χαθήκαμε!
- Δεν ντρέπεστε; Ξεχάσατε πώς μπορέσαμε να τα ξεπεράσουμε όλα αυτά; Δεν ήταν ο Κύριος που μας τάισε, που μας ξεδίψασε, που μας βοήθησε;
- Ε, και τι μ' αυτό; Κανείς δεν ξεχνάει ότι ο Κύριος μας στάθηκε, ωστόσο κουραστήκαμε, αποκάμαμε... δεν πάει άλλο!
- Αρκετά με σας! Τολμάτε και υψώνετε τον εαυτό σας πιο πάνω απ' όλους μας; Όλοι μαζί δε συμφωνήσαμε να τηρήσουμε τη Διαθήκη; Όλοι δε συμφωνήσαμε πως οδηγός μας σ' αυτή την πορεία είναι ο Κύριος και πως όλοι μαζί θα πορευτούμε; Τι σας έπιασε και διαχωρίζετε τον εαυτό σας;
- Γιατί βάζετε πάνω απ' όλους μας τα δικά σας βάσανα; Όλοι δεν υποφέρουμε;
- Για καθίστε βρε παιδιά. Κανείς δε λέει ότι πάψαμε να πιστεύουμε στον Κύριο. Όμως, εδώ που βρισκόμαστε, στα χάλια που είμαστε, χρειαζόμαστε να βλέπουμε το Θεό που μας οδηγεί. Είναι κακό να φτιάξουμε θεούς, θεούς που να τους βλέπουμε;
- Δεν ντρέπεστε καθόλου; Θα γίνουμε δηλαδή ειδωλολάτρες;
- Ε, για λίγο. Μέχρι να φτάσουμε στη Γη της Επαγγελίας.
- Μια φορά ειδωλολάτρης, για πάντα ειδωλολάτρης
- Εμείς είχαμε για οδηγό μας το Θεό τον ίδιο, που μας φρόντισε σα παιδιά του αφότου φύγαμε απ' την Αίγυπτο και τώρα θα τον αρνηθούμε, έστω «για λίγο»; Δε φοβάστε Θεό;
- Βρε ακούστε τι σας λέω: ας δώσουμε ό,τι χρυσαφικό έχουμε πάνω μας να κάνουμε ένα χρυσό μοσχάρι... να νιώσουμε κι εμείς λίγη ασφάλεια και χαρά.
- Δε βλέπετε σε τι χάλι είναι οι γυναίκες και τα παιδιά;
- Σάμπως οι γέροντες; Κοίτα, σέρνεται ο Βεσαλεήλ...
- Κι ο Μωυσής; Τι θα πούμε στο Μωυσή όταν κατέβει απ' το Σινά;
- Ποιος Μωυσής, βρε Ελιέζερ; Πάρτε το χαμπάρι, δεν έχουμε πια αρχηγό!
- Κι ο Θεός; Ξεχνάτε ότι αυτός είναι ο αρχηγός μας;

- Αφήστε τα αυτά. Θα πείσουμε τον Ααρών να μας φτιάξει ένα χρυσό μοσχάρι. Ελιάβ, μάζεψε τις γυναίκες να φέρουν τα κοσμήματα κι ό,τι άλλο πολύτιμο έχουμε όλοι μας...
- Θεέ μου, συχώρεσέ μας!

2) «Ένας Ισραηλίτης διηγείται στο παιδί του που γεννήθηκε στην έρημο γεγονός από την πορεία στην έρημο» (Ένας φανταστικός διάλογος)

ΕΠΙΣΗΜΑΝΣΗ: Στον παραπάνω σχεδιασμό προτείνεται ως εργασία για το σπίτι. Ωστόσο σε μια ικανή τάξη θα μπορούσε να «παιχτεί» και στην τάξη, ως κλείσιμο («έκφραση») της διδασκαλίας.

- Ιούδας (Ι): Πόσο κουράστηκα σήμερα πατέρα! Απ' το πρωί κάναμε μόνο δύο στάσεις. Κι ύστερα είχα να βοηθήσω να στήσουμε και τη σκηνή
- Ελιάβ (Ε): Φτάνουμε όμως παιδί μου. Λίγες μέρες θα ξαποστάσουμε εδώ δίπλα σ' αυτή την πηγή, να ξεκουραστούν και τα ζώα, να ζυμώσουν οι γυναίκες ψωμί κι ύστερα.... Κοίτα, πίσω απ' αυτό το βουνό είναι η χώρα που μας υποσχέθηκε ο Κύριος!
- (Ι): Πότε μας το υποσχέθηκε πατέρα;
- (Ε): Ου ου, απ' την εποχή των παλιών μας προγόνων. Του Αβραάμ, του Ισαάκ και του Ιακώβ. Αλλά και από τότε που φύγαμε κυνηγημένοι απ' την Αίγυπτο και γλιτώσαμε χάρη στο θέλημά του. Σχεδόν σαράντα χρόνια πορευόμαστε ... Αν ήξερες γιε μου, τι τραβήξαμε όλα αυτά τα χρόνια!
- (Ι): Ξέρω πατέρα, ακούω κάθε βράδυ να τα λένε έξω από τις σκηνές. Όμως, εγώ θέλω να μου τα διηγηθείς εσύ
- (Ε): Τι να σου πρωτοπώ! Πρώτα πρώτα η δίψα. Φοβερή, ανίκητη. Έλεγες πως θα πεθάνουμε, ούτε βήμα δεν μπορούσαμε να κάνουμε. Κι η πηγή που συναντήσαμε είχε νερό πικρό, φαρμάκι! Τότε ο Μωυσής προσευχήθηκε και τα νερά έγιναν γλυκά! Κι ύστερα όταν η πείνα μας θέρισε, πάλι αρχίσαμε τα φριχτά παράπονα στο Μωυσή... Αχαριστία, μικρέ μου, αχαριστία... Κι όμως πάλι ο Θεός δε μας άφησε να πεθάνουμε. Μαζέψαμε «μάννα» και φάγαμε ορτύκια... Δοξασμένο το όνομά του!
- (Ι): Φαντάζομαι πώς νιώθατε!
- (Ε): Τι να σου λέω! Σα τα παιδιά στην αγκαλιά του πατέρα τους! Έπειτα πάλι κινδυνέψαμε από εχθρούς, περισσότερους και πολύ πιο δυνατούς από μας, Αμαληκίτες, Χαναναίους.
- (Ι): Είχαν και ξίφη;
- (Ε): Και ξίφη και άλογα. Και ήταν ξεκούραστοι, όχι ταλαιπωρημένοι όπως εμείς. Κι όμως, χάρη στη βοήθεια του Θεού γλιτώσαμε. Όμως, φαντάσου και όλα τα άλλα κακά της ερήμου: ζέστη φριχτή τη μέρα, κρύο αβάσταχτο το βράδυ, έντομα και σκορπιοί... Ξέρεις πόσοι αρρώστησαν, πόσοι χάθηκαν;
- (Ι): Κι όμως, πατέρα, τα καταφέραμε!
- (Ε): Ναι γιατί μπορέσαμε να μείνουμε ενωμένοι. Και είχαμε σπουδαίο αρχηγό, το Μωυσή, έναν πραγματικό άνθρωπο του Θεού!
- (Ι): Πόσα πράγματα έκανε για μας ο Θεός, πατέρα!
- (Ε): Κι όμως, παιδί μου, ήρθαν στιγμές που παραλίγο να τον ξεχάσουμε. Μέχρι είδωλα φτιάξαμε, φαντάσου, μοσχάρι χρυσό!
- (Ι): Όμως ο Θεός συνέχισε να μας αγαπά και να μας φροντίζει
- (Ε): Ναι, όπως το λες! Γι' αυτό γιε μου ποτέ μην τα ξεχάσεις όλα αυτά! Να τα μάθεις απ' έξω να τα διηγείσαι κι εσύ στα δικά σου παιδιά όταν μεγαλώσεις να μάθεις να γράφεις και να τα γράφεις όπως ακριβώς στα είπα. Έτσι θα μάθουν κι όλοι όσοι θα ζήσουν μετά από μας τι έκανε ο Θεός το λαό του.

